

Hellig tre Konger

I kirkeårets forløb er vi nu kommet til Hellig tre Konger tiden. At de tre konger har fået opkaldt en hel måned af kirkeåret efter sig fortæller, at de altid har spillet en vigtig rolle for enhver sand forståelse af kristendommen.

Alligevel tror jeg, at vi er en del kristne, som er fælles om at synes, at beretningen om de 3 vise mænd fra østerland er den af alle det nye testaments beretninger, som vi har svært ved at tro på fandt sted i virkeligheden.

Alle beretninger, hvori Jesus selv deltager, er der intet mærkeligt ved, hvis man er kristen. Naturligvis kan Jesus gå på vandet. Naturligvis kan han forvandle vand til vin. Naturligvis kan han helbrede syge osv. Han er den almægtige Gud, som blev menneske, og derfor viser alle hans mirakler blot, hvem han er. Det er logisk nødvendigt at han blev jomfrufødt, det er logisk nødvendigt at han opstod fra de døde, det er logisk nødvendigt at hans legeme på Kristi himmelfarts dag måtte forlade denne verden osv. Hvis man er kristen, så er der intet mærkeligt ved alle disse begivenheder. De er, som Jesus selv siger, tegn, der viser hvem han er.

Det er alt sammen ganske logisk. Og på samme vis er det logisk at lidt af Jesu guddommelighed så at sige smittede af på de disciple, der var nærmest Jesus, således at også de kunne udføre nogle få mirakler. Tror man ikke, at disse ting kunne have fundet sted, så er det, fordi man overhovedet ikke er kristen

Men når det nu – hvis man er den mindste smule kristen – er så nemt og indlysende at forstå, at disse ting virkelig fandt sted, hvorfor er det så svært at tro på beretningen om De tre vise Mænd? Jo, det skyldes at beretningen om de vise mænd i så udpræget grad ligner en eventyrfortælling.

Den ligner i sin form langt mere et eventyr end en historisk beretning. Næsten alt andet i evangelierne er skrevet i en bogstavelig stil, hvor der ingen tvivl er om, at evangelisten vil fortælle os noget, som er sket i virkeligheden, og som de enten selv har bevidnet eller hørt fra nogen, som har bevidnet det.

Der er således for den kristne ingen tvivl om, at beretningerne om Jesu undfangelse og fødsel er berettet af Maria. Ingen anden kan have fortalt det så præcist.

Men beretningen om de vise mænd ligner så frygteligt meget et eventyr. Det er formentlig også derfor traditionen udenfor Bibelen har udbygget eventyret.

Hver gang vi i dag læser beretningen op, så hører vi nemlig ikke hvad der faktisk står. Vi hører et eventyr, som er skabt senere end Bibelen.

Når vi hører teksten, så tænker vi jo straks, at det er teksten om *"De hellige tre konger"*. Men for det første står der intet om, at de vise mænd også er konger, og der står heller ikke, at der er tre af dem.

Ethvert barn, som er blevet kristent opdraget, ved jo ellers, at der var tre mægtige konger, og at de hed Kasper, Melchior og Baltazar.

Men i Mattæusevangeliet står der ikke andet end at der kom nogle vise mænd. Om det var 2 eller 5 ved vi ikke, og vi ved slet ikke, hvad de hed. Det er alt sammen noget som den folkelige eventyrtradition senere har bygget oven på Mattæus' beretning.

Og det er egentlig smukt og godt, thi det har kun gjort fortællingen så meget desto bedre. At vi så ligefrem taler om *"Hellig tre kongers Tiden"* er så at sige Helligåndens hyldelse til den folkelige fantasi og fortælletradition.

Men, må man så understrege, hvorfor skulle vorherre ikke også benytte netop denne lejlighed til at lade eventyr og virkelighed smelte sammen?

Ville Mattæus mon virkelig have fortalt denne beretning, hvis han ikke havde hørt den bekræftet af Maria eller af andre vidner?

Eller ville Helligånden have ladet en usand beretning blive stående i det nye Testamente, som ellers er et så ligefremt og troværdigt vidne om historiske begivenheder? Det er der ingen grund til at tro.

Men hvad søgte vismændene nu efter? De søgte som alle videnskabsmænd efter sandheden. De havde som alle kloge videnskabsmænd erkendt, at vi mennesker aldrig kan finde den egentlige mening med livet gennem vores egen videnskab.

De vise mænd vidste i deres visdom, at der var noget, de manglede. De vidste, at de i sig selv slet ikke har den visdom, der virkelig betyder noget, thi den visdom ligger altid uden for mennesket selv.

Fordi vismændene vidste hvor lidt de vidste, derfor drog de ud for at finde al sand visdoms kilde. Og de fandt Ham i krybben. Der mellem kvæg og halm fandt de Guds enbårne søn, og de faldt ned og tilbad ham. Ham som blev menneske for vores skyld - som blev menneske for på korset at ofre sit eget legeme og blod og skænke det til os.

Og da blev også al vismændenes ellers udmærkede visdom til intet. Da erkendte de forudsætningen for al sand visdom, nemlig at kende såvel klogskabens som visdommens grænse.

Denne grænse erkendte de, da de så Jesus i krybben. Her søgte de ikke længere visdom, her så de visdommen selv. De fandt i Krybben den evige Visdom, den evige Logos.

To af Jesu navne i Det nye Testamente er faktisk de to ord græske "Logos" og "Sofia" som blandt andet betyder "fornuft" og "visdom".

I Jesus er Guds fornuft og visdom, Guds sandhed om verden. Han er den ledestjerne vi skal følge. Og denne sandhed handler ikke om magt, den handler om kærlighed - den kærlighed hvorved Guds skabte verden og hvorved han frelste den ved at blive menneske og ofre sig på korset for vores skyld.